

Fastelavns søndag

Sl 31,2-6; 1 Kor 13 og Luk 18,31-43

Vend dit øre mod mig... I dine hænder betror jeg min ånd. Sådan beder den gammeltestamentlige salmedigter til Gud. Salmisten taler konkret om Gud. Gud er skildret som en person med øre og hænder. Han kan lytte og favne.

Gud har tydeligvis mennesketræk, men han rummer samtidigt mere og andet end det, som bor i et menneske. Han skildres også som den bestandige, den faste klippe og som borgen, hvis mure står stand mod alle fjender.

Dobbeltheden i tegningen af Gud er væsentlig til forståelsen af Gud og hans tilstedeværelse i verden. Vi mennesker ser ganske vist nu kun i et spejl, i en gåde, men Gud bærer både mennesketræk og træk fra naturens mere faste, stabile og varige elementer.

Det kan være svært at tage denne dobbelthed i Guds væsen til sig og at tro på det. Det afslører evangeliets beretning i dag med de tolv disciples uforstand, da de hører Jesus varsle sin egen kommende død. Disciplene er formodentlig ikke i tvivl om, at Gud har både øre og hænder, men tanken om, at Jesus, Guds egen søn, skal tages til fange, hånes, spottes og mishandles for derefter at blive klynget op på et kors, forstår disciplene intet af. Det er, som evangelisten formulerer det, skjulte ord for dem.

Gud som en personlig magt med øre og hænder er til at forstå, men kun hvis han er en magtfuld konge, ikke en henrettet forbryder. Dvs. Jesu ord giver ikke mening for disciplene. De kan ikke se, at Jesu død kun vil understrege, hvordan Gud er blevet menneske, og hvor langt, han er villig til at gå for os.

Den blinde tigger, som sidder udenfor ved vejen til Jeriko, kan derimod – og det ganske paradoksalt - se vidden og bredden af Guds søns væren i verden. Den blinde ikke blot forstår, men tror fuldt og helt på, at Jesus bærer barmhjertigheden i sit væsen, og at Jesus ud af den kan give ham synet igen. Da han hører, Jesus gå forbi, råber han til ham, beder Jesus om opmærksomhed, barmhjertighed, om at må få synet igen. Og intet kan stoppe den blinde i at råbe og kalde på Jesus. Den blinde ved, hvem Jesus egentlig er. Han ser ham, som den han er.

Det er i og for sig mærkelig, at disciplene, som går med Jesus dag efter dag henover Galilæas marker og ind landets byer, ikke kan se dybden af Guds menneskelighed i Jesus. De har måske stirret sig blinde på det klippeagtige ved ham, ser kun Jesus som autoriteten, den store lærer og mirakellægen. Jesus lærer dem om Guds rige og helbreder syge, men det, som forbliver skjult for disciplene, er evangeliets budskab om, hvor langt Gud egentlig vil gå med os mennesker. Disciplene ser ikke, hvad det egentlig betyder, at Guds søn blev født og lagt i en krybbe, og de kan derfor heller ikke forstå, at hans liv må ende på et kors og i en grav. Uden denne vej ingen opstandelse, intet håb.

Det er evangeliets mysterium, som falder disciplene og vel egentlig os alle svært. Jeg faldt fornyligt over den rumænske forfatter og filosof Emil Mihai Ciorans *Bitterhedens syllogismer*. Han skriver spidende følgende om ordet mysterium: *Mysterium – et ord, vi betjener os af for at snyde andre, for at få dem til at tro, at vi er mere dybsindige end dem*. Cioran skal have tak for at påpege den fare, der altid er forbundet med menneskets selvhævdelse, og det kan også gælde, når vi understreger evangeliets grænsesprængende budskab som et mysterium. Men denne kritik er imidlertid, for mig at se, allerede tilstede i beretningen i dag, når vi hører, hvordan disciplene er blinde, mens den blinde er seende. De, som er nær på mysteriet, som bør vide bedst og ser det ske tæt på, er dybest set blinde for den kærlighed, som bærer hele Jesu virke og liv. Mens den blinde, som ingen regner for at være hverken discipel eller dybsindig, men kun ser som en fattig hjælpeløs tigger, han ser alt.

Sådan er evangeliet både afsløring af vi menneskers blindhed og et håb om syn for blinde. Så lad os tage den blinde tiggers bøn til os: *Davids søn, forbarm dig over mig!*

I Jesu navn. Amen